

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakłada w niej na wnoszące odwołanie grzywnę w wysokości 26 739 000 EUR;
- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie do 5 877 732 EUR na podstawie wszystkich trzech zarzutów lub co najmniej do 17 679 141 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu pierwszego, do 13 305 478 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu drugiego, do 19 099 565 EUR wyłącznie na podstawie zarzutu trzeciego, do 8 228 824 EUR na podstawie zarzutów pierwszego i drugiego, do 12 627 958 EUR na podstawie zarzutów pierwszego i trzeciego lub do 9 503 913 EUR na podstawie zarzutów drugiego i trzeciego;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami niniejszego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą trzy zarzuty.

- 1) Zaskarżony wyrok narusza prawo, po pierwsze, dlatego, że jego uzasadnienie jest wewnętrznie niespójne i niejasne w odniesieniu do kryterium prawnego mającego zastosowanie do przyznania częściowego zwolnienia z grzywny, a po drugie, dlatego że przy stosowaniu kryterium prawnego w zaskarżonym wyroku Sąd wypaczył w oczywisty sposób dowody i naruszył zasady dotyczące ciężaru dowodu.
- 2) Zaskarżony wyrok narusza prawo, ponieważ Sąd błędnie zinterpretował i nieprawidłowo zastosował przepisy dotyczące częściowego zwolnienia z grzywny przewidziane w pkt 26 akapit trzeci komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r.
- 3) Zaskarżony wyrok narusza prawo w odniesieniu do stosowania sekcji III komunikatu w sprawie współpracy z 2006 r., ponieważ Sąd uznał w nim, że przedsiębiorstwo, które jako drugie przedstawia dowody o znacznej wartości dodanej, nie może zająć miejsca pierwszego przedsiębiorstwa, które przedstawiło takie dowody, lecz które nie spełnia przesłanek obniżenia nałożonej na nie grzywny.

(¹) Decyzja Komisji C(2017) 900 final z dnia 8 lutego 2017 r. dotycząca postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40018 — Recykling akumulatorów samochodowych).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2019 r. w sprawie T-604/15, Ertico — ITS Europe/Komisja, wniesione w dniu 26 lipca 2019 r. przez European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation

(Sprawa C-572/19 P)

(2019/C 312/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Road Transport Telematics Implementation Coordination Organisation — Intelligent Transport Systems & Services Europe (Ertico — ITS Europe) (przedstawiciele: M. Wellinger i K. T'Syen, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene wyroku wydanego przez Sąd w dniu 22 maja 2019 r. w sprawie T-604/15.
- stwierdzenie nieważności spornej decyzji ⁽¹⁾ i potwierdzenie, że wnosząca odwołanie ma status MŚP (mikro, małego czy też średniego przedsiębiorstwa).
- obciążenie Komisji wszelkimi kosztami, w tym również kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi trzy zarzuty.

- 1) Sąd w zaskarżonym wyroku dopuścił się naruszenia prawa w zakresie, w jakim uznał, że środki przewidziane, z jednej strony, w sekcjach 1.2.6 i 1.2.7 załącznika do decyzji Komisji 2012/837/UE, Euratom z dnia 18 grudnia 2012 r. w sprawie przyjęcia zasad zapewniających jednolitą weryfikację istnienia i statusu prawnego, a także zdolności operacyjnych i finansowych uczestników działań pośrednich wspieranych za pomocą dotacji w ramach siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji oraz siódmego programu ramowego Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej w zakresie działań badawczych i szkoleniowych ⁽²⁾, i, z drugiej strony, w art. 22 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiającego statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽³⁾ stanowią odrębne środki zaskarżenia.
- 2) Sąd w zaskarżonym wyroku błędnie zastosował i naruszył zalecenie Komisji dotyczące definicji MŚP ⁽⁴⁾ oraz podstawowe zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań (dopuszczając się w ten sposób naruszenia prawa) uznając, że, biorąc pod uwagę cel i ducha powyższego zalecenia, wnosząca odwołanie może zgodnie z prawem nie zostać uznana za MŚP, choć spełnia ona formalnie określone w tym zaleceniu kryteria dotyczące definicji MŚP (co nie zostało zakwestionowane w zaskarżonym wyroku).
- 3) Sąd dopuścił się oczywistego błędu w ocenie w zaskarżonym wyroku, który jest nieważny pod względem materialnym ze względu na to, iż Sąd uznał w nim, że wnosząca odwołanie „nie musi[ła] [...] stawiać czoła utrudnieniom, którym muszą zazwyczaj stawiać czoła MŚP” (i z tego względu nie była ona MŚP, „biorąc pod uwagę cel i ducha” zalecenia Komisji dotyczącego definicji MŚP).

⁽¹⁾ Decyzja panelu zatwierdzającego Komisji z dnia 18 sierpnia 2015 r.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 359, s. 45.

⁽³⁾ Dz.U. 2003, L 11, s. 1.

⁽⁴⁾ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji przedsiębiorstw mikro-, małych i średnich (Dz.U. 2003, L 124, s. 36).